

Arrest

nr. 237 374 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 16 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 14 augustus 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst omdat talrijke tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar moeder elk geloof in haar asielrelaas wegnamen en omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 197 665 van 10 januari 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk haar problemen met haar vader. Verzoekster voegt er aan toe dat zij in België een leven opbouwde en hier probeerde te integreren.

Verzoekster legt geen bijkomende documenten neer ter ondersteuning van haar volgend verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek werd vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan het beweerde huiselijk geweld door haar vader en zij daarenboven niet aangetoond heeft dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij daadwerkelijk problemen kent met haar vader, noch dat zij persoonlijk geen of onafdoende beroep kan doen op de autoriteiten in haar land van herkomst. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in de door haar aangevoerde problemen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd zonder tegenstrijdigheden en de mishandelingen door haar vader niet ter discussie staan, gaat zij volledig voorbij waar in het kader van haar eerste verzoek door zowel het CGVS als de Raad geoordeeld werd dat, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen en die van haar moeder, er geen geloof wordt gehecht aan het beweerde huiselijk geweld. Met het louter volharden in haar vluchtrelaas, brengt verzoekster geen elementen bij die de teloorgegangene geloofwaardigheid ervan herstellen.

De loutere verwijzing naar algemene informatie betreffende huiselijk geweld in Albanië, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Zo verzoekster voorhoudt dat zij behoort tot een bepaalde sociale groep van Albanese vrouwen rekening houdend met het feit dat huiselijk geweld in Albanië een wijdverspreid probleem is, wijst de Raad er op dat, daargelaten vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld artikel niet onder een specifieke sociale groep vallen zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet, de door verzoeksters aangevoerde gewelddaden van haar vader niet geloofwaardig worden geacht.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er voor verzoekster en haar moeder nog steeds afdoende overheidsbescherming beschikbaar is. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift vermag hierop geen ander licht te werpen. Ofschoon uit de informatie waarnaar gerefereerd in de bestreden beslissing en de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, blijkt uit de beschikbare informatie duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld. Waar verzoekster verwijst naar de neef van haar vader die politiechef is en aanhaalt dat er in Albanië alom corruptie aanwezig is, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 197 665 van 10 januari 2018 en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing. Met het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoekster geen elementen bij die de dienaangaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Tot slot benadrukt de Raad dat de door verzoekster geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreffen en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 16 juni 2020 voert verzoekende partij allereerst aan dat haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging worden beperkt door voormeld machtenbesluit terwijl zij gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van zijn asielpprocedure (miskenning van de artikelen 6 en 13 EVRM). Verzoekende partij meent dat de problematiek van COVID-19 geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden. Verzoekende partij meent dat het uitzonderingsregime eveneens het recht op gelijke behandeling schendt.

Zij wenst te onderstrepen dat de moeilijkheden voor de Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre de Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, zo vervolgt verzoekende partij, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het verzoekende partij eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken om haar raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Zij vraagt dat in haar dossier een zitting zou georganiseerd worden teneinde haar toe te laten zich uit te drukken en te verdedigen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Ook het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij in de pleitnota poneert, worden haar rechten door voormeld machtenbesluit derhalve geenszins beknót.

3.2.1. Verder stelt verzoekende partij dat *“Inderdaad, verzoekende partij had in haar verzoekschrift met zorg de verschillende motieven van de CGVS weerlegd. Verzoekende partij meent dat de voorafgaandelijke beschikking geenszins een antwoord biedt op deze kritieken en opmerkingen en dan ook in geen geval gevolgd kan worden.”*

Zij wijst erop dat het eerste verzoek van haar moeder afgewezen werd, niet omdat het CGVS meende dat niet aangetoond was dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld vanwege haar echtgenoot, doch wel omdat zij niet aannemelijk zou gemaakt hebben dat zij geen beroep kon doen op bescherming vanwege de nationale overheden. Verzoekende partij wijst erop dat haar moeder een “bevel tot bescherming” kreeg in haar land van herkomst, doch vervolgens onterecht geen beroep zou gedaan hebben op de politie. Tevens geeft verzoekende partij aan dat zij op het ogenblik van de indiening van het asielverzoek door haar moeder nog minderjarig was en voert het volgende aan: *“Dat zij zelf op het ogenblik dat haar moeder een tweede asielaanvraag indiende, een eerste asielaanvraag indiende. Dat deze ongeloofwaardig bevonden werd, omwille van de verschillen in haar verklaringen met deze van haar moeder. Dat deze beslissing door de RVV bevestigd werd, ondanks het feit dat verzoekster haar minderjarigheid had aangevoerd om de verschillen te rechtvaardigen. Dat verzoekster bij deze verklaringen blijft. Dat zij bovendien haar goede integratie aanvoerde, zijnde een vorm van verwestering. Dat verzoekster meent dat haar profiel onvoldoende onderzocht werd. Dat zij in dat verband verwijst naar de uiteenzetting in haar verzoekschrift.”*

Verzoekende partij herneemt voorts de problematiek van de corruptie en de positie van haar vader, die de neef is van de politiecommissaris van Durrës, en houdt voor dat het feit dat een bevel tot bescherming diende gegeven te worden aan de politie, aantoonde dat de politie uit zichzelf geen bescherming verleende.

3.2.2. Waar verzoekende partij in haar pleitnota aanvoert dat in de beschikking van 5 juni 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, waarbij zij evenwel nalaat te preciseren voor welke van haar argumenten dit het geval zou zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 19 maart 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en alzo mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoonde, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.383). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. 240.981, nv Dranaco).

In voornoemde beschikking komt duidelijk naar voor dat *“Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek werd vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan het beweerd huiselijk geweld door haar vader en zij daarenboven niet aangetoond heeft dat het haar met betrekking tot haar verklaarde*

problemen aan nationale bescherming ontbreekt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde dat zij daadwerkelijk problemen kent met haar vader, noch dat zij persoonlijk geen of onafdoende beroep kan doen op de autoriteiten in haar land van herkomst. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

De Raad wijst erop dat, niettegenstaande het eerste verzoek van haar moeder door zowel het CGVS als de Raad in zijn arrest nr. 185 138 van 5 april 2017 (enkel) afgewezen werd omdat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij geen beroep kon doen op bescherming vanwege de nationale overheden, het CGVS in het kader van haar volgend verzoek vaststelde dat, naast de vaststelling dat zij geen nieuwe elementen aanbracht die een nieuw licht lieten schijnen op de voor haar beschikbare beschermingsmogelijkheden in Albanië, er geen geloof kon gehecht worden aan de door haar moeder aangevoerde problemen met haar echtgenoot/vader gelet op de talrijke tegenstrijdigheden tussen verzoekende partij en haar moeder. Haar moeder diende geen beroep in tegen deze beslissing van het CGVS. Verzoekende partij, wiens eerste verzoek op basis van identieke weigeringsgronden op 14 augustus 2017 door het CGVS afgewezen werd, diende wel een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10 januari 2018 oordeelde de RvV in zijn arrest nr. 197 665 dat de door het CGVS opgeworpen tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van hun verklaringen en hun asielrelaas ernstig in het gedrang brengen en dat, gezien de vaststelling van het CGVS, uit niets blijkt dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten:

“(…) 4.2. Van personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht en een asielaanvraag indienen op grond van dezelfde feiten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij concrete en coherente verklaringen afleggen omtrent hun asielmotieven, waar verzoekende partij en haar moeder echter in gebreke blijven, zo blijkt uit de bestreden beslissing: “U beroept uw asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als uw moeder, G.(…) V.(…), namelijk het geweld dat uw vader tegen jullie pleegde (CGVS p. 5). Echter, er dienen een aantal ernstige kanttekeningen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen met uw vader. U en uw moeder legden immers danig tegenstrijdige verklaringen af betreffende fundamentele aspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw persoonlijke problemen met uw vader reeds begonnen toen u 3 à 4 jaar oud was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 10 juli 2017, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader pas tegen u geweld begon te gebruiken toen u 6 à 7 jaar oud was, maar alleszins wel reeds toen jullie nog in Elbasan woonden (CGVS p. 7, 8). Echter, volgens uw moeders verklaringen gebruikte uw vader pas voor het eerst geweld tegen u in Durrës, toen hij reeds gestopt was met zijn werk als cipier, in 2014 (CGVS moeder p. 8, 11). Dit eerste geweldincident was volgens uw moeder toen uw vader een fles naar u gooide, waarbij u uw been verwondde (CGVS moeder p. 8). Uzelf vermeldde dit incident ook en gaf aan dat dergelijk incident met een fles slechts 1 keer is voorgevallen. U stelde evenwel dat deze confrontatie reeds voorviel toen u negen jaar oud was, i.e. in 2008, vlak nadat jullie naar Durrës verhuisd waren (CGVS p. 7, 8). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, bleef u enkel vasthouden aan uw eigen verklaringen en stelde u dat u niets wist wat uw moeder verklaard heeft (CGVS p. 12), wat geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, temeer daar volgens u uw moeder wel degelijk op de hoogte was van het aanslepende geweld sinds uw jeugd (CGVS p. 8). Voorts beweerde u dat u na het zojuist vermelde incident met de fles, een verpleegster naar uw huis kwam om uw wonden te verzorgen, wat echter niet toegelaten werd door uw vader (CGVS p. 11). Luidens uw moeders verklaringen ging u daarentegen zelf naar het ziekenhuis en werden uw wonden daar ook effectief verzorgd (CGVS moeder p. 11). Evenzo stelde uw moeder dat u verschillende maanden 2 tot 3 keer per week naar de psycholoog ging, die u werd toegewezen via de organisatie voor mishandelde vrouwen (CGVS moeder p. 12-13), terwijl uzelf enkel vermeldde 2 keer per maand naar de schoolpsycholoog te zijn gegaan en nooit geholpen te zijn door de organisatie voor mishandelde vrouwen (CGVS p. 10-11). Het is verder uiterst merkwaardig dat u enerzijds stelde slechts drie maanden niet naar school te zijn gegaan (CGVS p. 7), hoewel u anderzijds beweerde dat het schooljaar van 2015 het laatste was dat u afmaakte omdat u naar België kwam (CGVS p. 4), maar wel pas begin september 2016 bent vertrokken (CGVS p. 6), waartussen een periode van een jaar aan drie maanden zit. Hiermee geconfronteerd beweerde u eensklaps dat u van uw vader een jaar lang niet naar school mocht gaan en u amper nog het huis mocht verlaten (CGVS p. 7). Dat u dit eerder niet verteld had omdat u het moeilijk heeft om eraan terug te denken en erover te vertellen (CGVS p. 7), overtuigt weinig, daar van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden alle relevante feiten in het kader

van zijn/ haar asielaanvraag toe te lichten van bij de eerste mogelijkheid die hij/zij daartoe krijgt, en uw vaders verbod om nog naar school te gaan volledig aansluit bij de andere, eerdere door u aangehaalde problemen. Daarenboven is het des te opmerkelijker dat uw moeder bij haar eigen asielaanvraag op geen enkel moment aanhaalde dat uw vader u niet naar school liet gaan en het huis niet liet verlaten, hoewel haar expliciet gevraagd was naar de problemen tussen u en uw vader (CGVS moeder p. 12). Tot slot zijn jullie beider verklaringen evenmin eensluidend betreffende het incident begin september 2016 dat de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Albanië vormde. Daar waar uw moeder immers verklaarde dat uw vader seksuele betrekkingen wou hebben met haar in uw bijzijn en u tussen kwam (CGVS moeder p. 8), beweerde u aanvankelijk dat u alleen thuis was met uw vader, hij u wou betasten en uw borsten aanraakte, maar dat uw moeder uiteindelijk thuiskwam en tussen kwam (CGVS p. 8). Ook in verband met de manier hoe jullie uiteindelijk het huis hebben kunnen verlaten zijn jullie niet eenduidig. Uw moeder zei namelijk dat uw vader na de ruzie zelf boos wegliep en jullie dan de kans hadden om weg te gaan (CGVS moeder p. 8), terwijl uzelf stelde dat u de hulp riep van de buurman en hij uw vader tegenhield om jullie te verhinderen (CGVS p. 8, 9). Daarnaast valt ook uw bewering dat jullie trachten te verhinderen dat uw vader jullie huidige verblijfplaats te weten komt (CGVS p. 11,12), maar moeilijk te stroken met uw Facebookpagina, waaruit duidelijk blijkt dat u zich in België bevindt. Dat uw vader zelf geen Facebookpagina heeft en u enkel bevriend bent met mensen die niet uit uw vader zijn omgeving komen, verandert niets ter zake, daar ook op uw openbare profiel dat voor iedereen beschikbaar is, te zien valt waar u zich bevindt. Al de hierboven opgesomde tegenstrijdigheden en merkwaardigheden zijn dermate frappant en betreffen fundamentele aspecten van jullie asielrelaas, dat zij dan ook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondergraven. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat jullie geen duidelijk zicht hebben gegeven op de precieze omstandigheden die tot jullie vertrek uit Albanië geleid hebben. Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Waar ter terechtzitting wordt gewezen op verzoekende partij haar bijzonder jonge leeftijd en het feit dat de incidenten met haar vader plaatsvonden toen zij nog een minderjarig kind was, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat er aan het relaas van haar moeder en haarzelf geen geloof wordt gehecht omdat de opgesomde tegenstrijdigheden dermate frappant zijn dat de geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondergraven. Derhalve kunnen de tegenstrijdigheden niet worden verklaard door de verwijzing naar het feit dat de incidenten plaats grepen toen zij nog kind was. Immers indien verzoekende partij haar relaas op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij en haar moeder relatief coherente verklaringen afleggen over de incidenten waarvan zij slachtoffer waren door haar vader/echtgenoot.

Geconfronteerd met de strijdige verklaringen van haar moeder, gaf verzoekende partij het volgende aan: "Ik weet niet wat mama allemaal verklaard heeft en of ze altijd helder kan denken, maar ik kom mijn verhaal doen en mijn verklaringen geven, wat ik meegemaakt heb" (gehoorverslag CGVS d.d. 1 augustus 2017, p. 12). Verzoekende partij gaf ten aanzien van de commissaris-generaal aan zeker te zijn van haar stuk/haar versie van het relaas, en maakte, geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die afgelegd door haar moeder, op geen enkel ogenblik melding van de verklaring dat de tegenstrijdigheden zouden te wijten zijn aan het feit dat de incidenten zich voordeden tijdens haar jeugd. Deze post factum verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Van verzoekende partij en haar moeder kon en mocht in alle redelijkheid worden verwacht coherente en eensluidende verklaringen af te leggen omtrent hun relaas, met name de beweerde problemen met hun gewelddadige vader respectievelijk echtgenoot, en in het bijzonder omtrent het beweerde recentste incident begin september 2016 -toen verzoekende partij bovendien reeds 17 jaar oud was- dat de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit hun land van herkomst, te meer nu verzoekende partij blijkens haar verklaringen met haar moeder over die problemen sprak (Ibid., p. 12). Verzoekende partij en haar moeder blijven hier echter, getuige de verschillende vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in hun verklaringen, in gebreke.

Verzoekende partij haar jeugdige leeftijd en het feit dat, zoals ter zitting wordt aangehaald, de incidenten met haar vader plaats grepen toen zij nog een minderjarig kind was, bieden overigens geen verklaring of rechtvaardiging waarom zij jaren later anno 2017 als achttienjarige, tijdens haar opeenvolgende verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal onderling sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent wanneer haar persoonlijke problemen met haar vader zouden zijn begonnen.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Ze brengen de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaringen en asielrelaas ernstig in het gedrang."

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal evenals de Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij volhardt in de door haar aangevoerde ineffectiviteit van de beschermingsmaatregelen geboden door de autoriteiten in haar land van herkomst en verwijst zij naar de rapporten gevoegd bij haar oorspronkelijk verzoekschrift. In voormelde beschikking wordt overwogen dat *“Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er voor verzoekster en haar dochter nog steeds afdoende overheidsbescherming beschikbaar is. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift vermag hierop geen ander licht te werpen. Ofschoon uit de informatie waarnaar gerefereerd in de bestreden beslissing en de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, blijkt uit de beschikbare informatie duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld.”* Met het benadrukken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift en het verwijzen naar de toen bijgebrachte informatie, vermag verzoekende partij evenwel geen afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing en de voormelde in de beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij de aandacht vestigt op de problematiek van de corruptie en de positie van haar vader, die de neef is van de politiecommissaris van Durrës, verwijst de Raad naar het arrest nr. 197 665 van 10 januari 2018 waarin deze problematiek reeds aan bod kwam:

“4.3. Verzoekende partij wijst daarnaast opnieuw zeer algemeen op de familiebanden die haar vader beweerdelijk zou hebben met de politiechef van Durrës, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de bestreden beslissing waar het volgende wordt vastgesteld:

“Gesteld dat er toch geloof gehecht zou kunnen worden aan de door u aangehaalde problemen met uw vader, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat reeds bij de eerste asielaanvraag van uw moeder door De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld er geen overtuigende elementen waren waaruit kan blijken dat jullie geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uw moeder ging tegen deze beslissing niet in beroep en haalde in het kader van haar huidig asielverzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Ook u haalde geen elementen aan die de appreciatie van de Raad kunnen weerleggen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. U stelde weliswaar dat uw moeder verschillende keren de politie belde, maar dat deze steevast zei dat ze niets voor jullie kon doen, onder meer omdat uw vader liet vallen dat hij de neef is van E.(...) V.(...), de politiechef van het arrondissement Durrës (CGVS p. 8, 9, 10, 11). Het is echter uiterst merkwaardig dat uw moeder bij haar eerste asielaanvraag op geen enkel moment vermeldde dat de politie niet optrad tegen uw vader vanwege zijn familiale banden.

Daarenboven bleek uit uw moeders verklaringen wel degelijk een bereidwilligheid tot optreden van de autoriteiten ten aanzien van uw vader. Zo verklaarde zij dat de politie uw vader regelmatig meenam, maar dat ze hem steeds terugbrachten (CGVS moeder p. 8). Bovendien werd nadat uw moeder klacht indiende tegen uw vader, een bevel tot bescherming van onbepaalde duur uitgevaardigd, zoals blijkt uit het door u neergelegde verdict van de rechtbank. Ook hier dient een voorname contradictie tussen uw verklaringen en die van uw moeder aangestipt te worden: waar u zelf beweerde dat uw moeder nadat uw vader het contactverbod had verbroken de politie nog opbelde, zonder succes (CGVS p.9), stelde uw moeder dat zij nadat het contactverbod was uitgesproken, de politie niet meer waarschuwde, omdat het toch geen zin zou hebben (CGVS moeder p. 12). Evenmin heeft een van jullie aangeklaagd dat de politie niet terdege optrad (CGVS p. 9), of de ombudsman ingeschakeld (CGVS p. 10). Er kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering dat de politie niet naar behoren geprobeerd heeft om jullie te beschermen. Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere

gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in meerdere steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie om huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderscherming actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. (...)"

Met het andermaal wijzen op de positie van haar vader, brengt verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die de vaststellingen aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden gedaan in het kader van haar vorige verzoeken herroepen.

Gezien de eerdere vaststellingen en de in de bestreden beslissing aangehaalde situatiebeschrijving zoals blijkt uit de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 26 juni 2018 en de COI Focus "Albanië Huiselijk Geweld" van 13 oktober 2017, waarvan verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat deze onjuist is of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken, is de Raad samen het CGVS van oordeel dat er voor verzoekende partij en haar moeder nog steeds afdoende overheidsbescherming beschikbaar is.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar profiel, namelijk als minderjarige het slachtoffer geweest te zijn van mishandelingen van haar vader, onvoldoende onderzocht werd, kan zij allerm minst ernstig worden genomen daar de door verzoekende partij aangevoerde gewelddaden door haar vader ongeloofwaardig zijn bevonden. Verder blijkt uit niets noch toont verzoekende partij aan dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, zijnde Albanië, in een positie zal terechtkomen waar zij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS